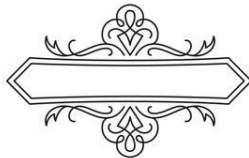

Mi a mentséged?

MARSHALL A. nyomán
magyarra átdolgozta
CSIA LAJOS

BUDAPEST, 1919.
BETHÁNIA ÍRATTERJESZTÉSE
VIII. GULAI PÁL UTCA 9. SZÁM.

Mi a mentséged?

...És mindnyájan egyenlő-
képpen kezdték magukat
mentegetni. Az első mon-
da: „...Kérlek, ments ki
engemet!” Luk. 14, 18.

MARSHALL A. nyomán magyarra átdolgozta:
CSIA LAJOS

BUDAPEST
BETHÁNIA ÍRATTERJESZTÉSE
1919.

Kedves Olvasóm!

E kis füzet leginkább a te számodra íratott. Légy gondatlan vagy kereső, közönyös vagy aggódó Istenhez és az örökkévalósághoz való viszonyodat tekintve: felvilágosító és segítő szavakat találsz az itt következő sorokban. Olvasd el őket gondosan, kérlek! E kis füzetke nem arról szól, mit gondoltak ki a *tudósok, a vallásalapítók, vagy az ú.n. nagy emberbarátok* az emberiség megmentésére, hanem arról, hogy hogyan akar megmenteni téged – az Isten. Isten és az emberek gondolatai nagyon különböznek egymástól, különösen az ember megszabadítását illetőleg. Ez ellentétet fogjuk itt felmutatni. Sorban elővesszük azokat a mentségeket, melyekkel az emberek Istennel való nemtörődésüket szokták takargatni, vagy melyekkel a Sátán akarja félrevezetni őket. Hisszük, hogy komoly, kereső lelkek elől nem egy nehézséget fogunk elgördíteni.

Az ember bűnösségét, Jézus szabadítását, annak hit által való elfogadását, az újjászületést igyekezünk az alábbiakban megvilágosítani.

Talán azt gondoltad eddig, hogy Isten keveset törődik azzal, hogy elkárhozol vagy üdvösségre mégy-e? Olvasd el a lapokat és látni fogod, hogy Isten minden bűnöd mellett is szereti halhatatlan lelkedet s azt óhajtja, hogy kegyelmet, békét, örömet és örök boldogságot adhasson osztályrészedül.

„Kérlek, ments ki engemet!”

Keleten egy ismert nevű, kiváló egyéniség nagy költséggel pompás lakomát rendezett és sok vendéget meghívott. De mikor eljött az idő a megjelenésre, a vendégek elmaradtak és mentegetőzni kezdtek.

Tulajdonképpen nem *akartak* jönni, de mivel nem volt bátorságuk ezt nyíltan bevallani, azt mondták: nem jöhetünk. - Bármi volt is azonban az oka, hogy nem mondták meg nyíltan, miért akartak a lakomától távol maradni, mentségeik nagyon ostobák voltak.

Az első ezt mondta: Szántóföldet vettem; ki kell mennem, hogy megtekintsem; kérlek, ments ki engemet. – De miért volt e sietség?

Nem mehetett volna ki máskor?

A második mentsége semmivel sem volt jobb. Öt igabarmot vettem és elmegyek, hogy megpróbáljam őket; kérlek, ments ki engemet.

Valami baja történt volna az ökröknek, ha egy napig még nyugalomban maradnak? De különben is akár jó, akár rossz vásárt csinált, ez ökrök már meg voltak véve.

A harmadik mentség volt a legrosszabb: Feleséget vettem és azért nem mehetek. – Miért nem mehetett el és miért nem vihette a feleségét is magával?

Ennek a bibliai történetnek értelme világos. Isten mérhetetlen áron felséges lakomát rendezett elveszett bűnösök számára és szolgálait elküldé széles e világra, hogy az örömhírt az emberekkel tudassák.

A meghívás mindenknek szól; senki sincs belőle kivéve. Milliók részesedtek már e vendégségben, kik most már a mennyben vannak.

Milliók vannak még útközben és azért hangzik a kiáltás:

„Van még hely!” A ház még nincs betelve, az asztal még üres. Még ott a hely mindenkinek. Menjetek, kényszerítsetek minden embert, az Úr sokat meghívott! Van még hely!

Világi gondolkozású emberek rendszeren unalmasnak és szomorúnak képzelik a keresztyének életét. Ha valaki az evangélium vendégségét megízleli, szívét szomorúság tölti meg, mely arcára is kiül. Az ilyenek nem tudják, hogy az „evangélium” örömhírt jelent; nagy örömről, nem szomorúságról beszél. A példázat szereplői ünnepre és nem temetésre voltak meghívva. Máté evangéliumából értesülünk, hogy a meghívás lakodalomra szólt.

Az evangélium hirdetői bejárják a világot. Sok helyt nemes, az üdvösségre vágyó lelkeket találnak, de sok helyt hallanak ilyen választ:

Kérlek, ments ki engemet! Az emberek kifogásokat hoznak fel s nem akarják az Isten szabadítását elfogadni. De mentegetődzéseik épp oly alaptalanok, mint a példázatbeli vendégekéi.

I. Soha semmi rosszat sem tettem.

Ezt sokaktól halljuk. Kedves olvasóm, te is ezt mondod? Tényleg azt hiszed, hogy soha semmi rosszat sem tettél? Sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben vétket el nem követtél? Soha tisztátalan vagy rossz gondolat szívedben meg nem fordult? Ajkadra nem jött haragos szó? Sohasem hazudtál, senkit meg nem csaltál? Istent teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből szeretted? Úgy szeretted felebarátodat; Mi mint magadat? Ah, ne, feleled; senki azt

még meg nem tette! De ne beszéljünk most másokról, hanem te a rólad. Engedd meg, hogy ezt mondjam: te vétkeztél! Ha az isteni törvényt általhagytad vagy teljesítését elmulasztottad, mondhatod-e, hogy bűntelen vagy? Céltalan volna ezt erősítgetned. Te nem tetted meg, amit meg kellett volna tenned. Tehát vétkeztél. Annak, aki vétkezett, meg kell halnia. „*A bűnnek zsoldja a halál.*” /Róma 6: 23/. Lásd meg hát, hogy elveszett, szegény bűnös vagy s ne igyekezzél tovább mentetegetni és takargatni bűneidet.

II. Új lapra akarok nyitni életem könyvében.

Szép dolog, ha új lapra akarsz nyitni életed könyvében; de, szabad kérdezni, mi lett előbbi bűneid fekete lapjaiból? Az iskolás fiú, mikor egy lapot bemocskolt füzetében, más lapra fordít és új, tiszta lapot kezdve, megfogadja, hogy ezentúl gondosabb lesz. De a lap elfordítása nem tünteti el a megelőző tintafoltjait, a tanító észreveszi és a gondatlan tanulót megbünteti.

Kedves olvasóm úgy lehet, hogy egykor iszákos, szitkozódó, vagy erkölcstelen életű voltál; de egy idő óta megváltoztattad viselkedésed és - mint a világ mondja - más emberré lettél; ám ne gondold; hogy mostani erényességed régi bűneidet eltörölheti.

Egy kereskedő észreveszi, hogy kötelezettségeinek nem felelhet meg. Előveszi pénztárkönyvét, új lapot kezd s a megelőző lap „átvitel”-ét nem hozza át az újra. De vajon az előző lapok adóssága törölve lesz-e azzal?

III. Ha valaki oly jól cselekszik, ahogy tud: üdvözü.

Te nem cselekedtél mindig helyesen. - „Nem voltam rá képes,” feleled.

De mentség-e ez Isten előtt? Nem éppen ez mutatja-e, hogy a magad erején nem fogsz üdvözülni soha? Isten e világot a maga dicsőségére teremtette. Ő szent; így bűneid az Ő dicsősége ellen vannak. Te bűneiddel nem illesz az Ő világába! Az Isten nem tehet egyebet, mint hogy kiirtson belőle. Hiába mondogod: „Jobban nem cselekedhettem.” Ez nem segít rajtad. De Isten mégsem hagy menthetetlenül elveszni. Ha a magad erején nem üdvözülhetsz, az Úr a saját erejét ajánlja föl. Ebben áll az Ő kegyelme, melyet csak a Jézus Krisztus által lehet elnyerni.

Jézus a. te bűneid büntetését elszenvedte; ha hiszel Benne, Isten bűneidért soha nem fog megbüntetni. De ha nem hiszel Jézusban, ha nem fogadod el az Úr kegyelmét, ha nem akarsz az Isten erején elvégezni azt, amit a magad erején; nem tudtál elvégezni, akkor Ő nem segíthet többé rajtad; mint a terméketlen fügefának, ki kell vágattatnod az Úr szőlőjéből.

Meg nem tért barátom! Tedd hát a legjobbat, amit tehetsz! Ismerd be, hogy a magad erején nem üdvözülhetsz. Higyj Abban, ki a Golgotán érted szenvedett! És akkor arról a keresztről, amelyen Ő meghalt, reád élet fog áradni.

IV. Mindenki üdvözü, aki őszintén hisz!

Így beszélnek sokan, akik felületesen gondolkoznak az üdvösség felől. Hagyjunk meg mindenkit hitében! mondják. Csak higgye, amit a vallása tanít és akkor üdvözü. Lássuk, mennyi igaz ebből az állításból!

Valaki, aki rosszul érezte magát, elővett a szekrényből tévedésből egy üveg mérget, ivott belőle s néhány óra múlva szörnyű kínok között meghalt. Ez az ember őszintén hitte, hogy az orvoságos üveget vette ki; hitének őszintesége életét még sem menthette meg!

Egy vonatvezető abban a szilárd hitben volt, hogy a pálya a vonat előtt szabad és jelt, adott az indulásra. Ámde tévedett s következménye két vonat összeütközése s egy nagy tömeg ember halála lett.

Üdvözt-e hát minden hit? Mindenki üdvössége Jézusban való hitétől függ. Ha a Sátán hazugságaiban hisz, örökre elvesz; de ha az Isten igazságát választja, az üdvösség a része. Az Írás szava nagyon világos e ponton.

„Van olyan út, amely helyesnek látszik az ember előtt és a végén a halálra vezet.” /Példabeszédek 14: 12/.

„Aki hiszen a Fiúban, el nem kárhozik; aki pedig nem hiszen, immár elkárhozott, mert nem hitt. az Isten egyetlenegy Fiának nevében.” /János ev. 3: 18/.

„Azért legyen néktek tudtotokra, Atyámfiaim! hogy ez által (Jézus által) hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata; és mindenekből, melyekből a Mózes törvénye által meg nem igazulhattok, ez által minden, aki hisz, megigazul”. /Ap.csel. 13: 38-39/.

V. Az emberek mást mondanak.

Ma már nagyon kevés ember van, aki hisz a Bibliában. Ez a kifogásod, úgy-e? Az emberek általában más véleményen vannak. De nem gondold, hogy az emberek inkább tévedhetnek, mint az Isten?

Nem gondold, hogy azok, akik maguk is a kárhozat útján vannak, meg nem mondhatják neked az igazat? Mert más vak, te is vak akarsz maradni? Mert más könnyelmű, te sem gondolkozhat komolyan?

Az mindegy, az emberek előtt milyen vagy, előkelő vagy alacsony származású, gazdag vagy szegény, művelt vagy műveletlen, vallásos vagy erkölcstelen. Az Isten így szól: elvesző bűnös vagy. Ha annak hiszel, amit az emberek mondanak s nem annak, amit Isten, elkárhozol. - Az emberek így szólnak: derék ember vagy, van tisztességed és becsületed. Az Isten Szelleme így szól: újjá kelt születned.

Vigyázz! „Aki újjá nem születik víztől és Szent Szellemtől, nem mehet be az Isten országába.” /János ev. 3: 5/.

VI. Nem érzem szükségét a megtérésnek.

De tudod-e, hogy el fogsz veszni? A Filippi börtönőr /Ap.csel. 16/ tudta és azért kérdezte: „Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?” Mint a Filippi börtönőr vétkezett, úgy vétkeztél te is. „Mindnyájan előállunk a Krisztus ítélőszéke elé,” mondja az Írás. Majd ott meg kell felelned bűneidért. Most talán mosolyogsz. „Hiú aggodalmak!” mondd. De majd ott nem így fogsz beszélni. Voltaire egész életében gúnyolta a keresztyénséget. Halálos ágyán irtózatossággal vett rajta erőt; félve, rettegve ugrott fel és szeretett volna elbújni az Isten elől. Ott, a halálos ágyon, te reád is ugyanaz a jövő fog várni. „Pokolba jutnak a gonoszok, minden nemzet, mely elfeledkezik Istenről.” /Zsolt. 9: 17/.

„Amely lélek vétkezik, annak meg kell halnia.” /Ezékiel 18: 4/.

Ne vedd hát könnyelműen a megtérést! Mily rettenetes volna, ha ma szólíttatnál el az élők sorából! Azt válaszolod: "Hiszen mindnyájan bűnösök vagyunk!" Nagyon helyes! De míg a bűnösöknek egyik megkegyelmezett csoportja az ég felé halad, a másik csoport, mely Isten kegyelmét el nem fogadta, a kárhozat felé megy.

Lépj az előbbiek csoportjába! Kérdezd, amit a Filippi börtönört:

„Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?” És aztán halld meg a drága igét: „Az embernek fia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett vala.” /Luk. 19: 10/. Jöjj, mint „elveszett bűnös” a Jézushoz, higgy az Ő váltságahalálában és üdvözülsz.

VII. Hát a jó cselekedetek érvénytelenek Isten előtt?

Nehezen tudsz e gondolattal megbarátkozni. „Isten a rossz cselekedetekért megbüntet minket, a jó cselekedeteket mégis semmibe sem veszi. Ebben ellentmondás van! „*Mit cselekedjem, ha sem a jó, sem a rossz nem kell az Istennek?*” Így okoskodsz. Pedig helytelenül!

A keresztyénség nem tanítja, hogy a jó cselekedetek érvénytelenek, hanem azt tanítja, hogy nem azok a jó cselekedetek, melyeket te azoknak képzelsz. Te azt mondod, hogy mikor erkölcsösen élsz, jól cselekszel. Isten pedig azt mondja: Minden, amit nem az én dicsőségemre teszel, rossz! Miért élsz erkölcsösen? Felelj e kérdésre. Ha őszinte vagy, be kell látnod, hogy erkölcsi életed alapja - hiúság. Azért igyekezel jót cselekedni, mert nem akarod, hogy mások és magad előtt gonosznak láttassál. Isten pedig nem a cselekedet formáját, hanem indítóokát nézi. „Minden, ami nem az Ő dicsőségére történik: bűn!” Nem mondhatod, hogy csak az Ő dicsőségére élsz. Nos, hát akkor a bűnnek élsz. Te a jót kényszerűségből cselekszed, de szíved tulajdonképpen gonosz, mert Istennel nem törődik igazán. Ez bemocskolja jó cselekedeteidet s azoknak érvényét lerontja. Hiába erőlködnél, te nem tudsz jót cselekedni; **képtelen vagy a jó cselekvésére!** „*Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni!*” /Zsid. 11: 6/. - ezt mondja az Írás. Ha jó cselekedeteid nem Üdvözítőd iránt való szeretetéből fakadnak, képmutató vagy és képmutatásod az Isten haragját vonja magára.

Majd, ha hiszel Jézus Krisztusban, ha megtérsz és új életnek leszel részesévé, akkor ez az új élet önként fogja magával hozni az igazi jó cselekedeteket. Az Ő nagy szeretete szeretetre indít téged s meg nem fogod állni, hogy ne cselekedd a jót Annak dicsőségére, aki oly sokat tett érted. A Filippi börtönőr, mihelyt megtért, cselekedetekkel bizonyította hitét. Ugyanazon az éjszakán magához vette a bebörtönzött apostolokat és megmosta sebeiket. „*Aki az én parancsolatimat megtartja, az az, aki szeret engemet.*” /János ev. 14: 21/.

De míg nem szereted „**az új élet szeretetével**” a hozzánk testben le szállott Istent, hiába próbálsz meg, hogy csak egyetlen egy jó cselekedetet is véghez vigy.

VIII. Isten kegyelmes, megbocsátja bűnödmet.

A Sátán folytonosan körüljár az emberek közt hazudozásaival. Egyik embert ezzel, a másikat azzal bolondítja el. Az egyiknek ezt mondja:

„Az Isten kegyelmesebb, minthogy bűneidért megbüntetne”.

Ha ezt talán el nem hinné, előáll egy másik hazugsággal: *„Ha Isten meg is bünteti a bűnösöket, de a büntetés nem fog örökké tartani”.* Drága igazság, hogy Isten kegyelmes, de Isten egyúttal szent és igazságos is, és sohasem mond le igazságosságáról azért, hogy kegyelmet gyakoroljon. Isteni tulajdonságai mind egyensúlyban vannak egymással és sohasem képes egyik a másikat megsemmisíteni. Isten hosszútűró, kegyelme kifogyhatatlan, de egyetlenegy bűnt sem hagy megbüntetlenül. Az Írás így szól: *„Annak a léleknek, aki vétkezik, meg kell halnia”.* /Ezékiel 18: 4/. *„A bűnnek zsoldja a halál.”* /Róma 6: 23/.

„Az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül. /II.Mózes 34: 7/.

Az Isten igazságának elégtétel kell. Így hát Isten irgalmassága egyedül Jézus Krisztus elégtételén alapszik, melyet vérével és halálával szerzett a keresztfán. Ő maga ártatlan volt; nem a maga – a mások bűneiért szenvedett. *„Bűneinkért sebesített meg, vétkeinkért ronttatott meg; békességünknek veresége Ő rajta és sebeivel gyógyultunk meg.”*

/Ézsaiás 53: 5/. Ki tehát a közvetítője az Isten kegyelmének?

Ki volt az, aki az Isten büntetése helyett szabadítását hozta hozzánk?

„Jézus, aki oda adta magát: Váltásul mindenekért.” /I.Tim. 2: 6/.

Ő a váltásdíjat kifizette és azt az Isten elfogadta, Ezen az alapon hív téged az Isten, hogy fogadd el nagy teljes és kész kegyelmét. *„Mindnyájan, akik szomjúhoztok, jertek e vizekre; ti is, kiknek nincs pénzetek;*

jertek, vegyetek és egyetek; jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen.”
/Ézsaiás 55: 1/. Aki Jézust elfogadja, az Isten kegyelmét is elfogadta; akinek Jézus nem kell, eldobta magától az Isten kegyelmét is. „*Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig a Fiúnak nem hiszen, nem fogja az életet látni, hanem az Istennek haragja marad rajta*”.

IX. Senki sem tudhatja, hogy üdvözül-e.

Mikor a Filippi-i tömlöctartó megkérdezte Pált: *Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek? - Pál ezt felelte: Higyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz.* Nem azt felelte: Higyj az Úr Jézus Krisztusban és akkor reményed lehet, hogy üdvözülsz”. Nem, egész határozottan és minden kételyt kizáróan mondta: „*Higyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz.*” Sokan nagy elbizakodottságnak tartják, ha valaki azt állítja, hogy biztos üdvössége felől. Azt mondják: „Senki sem lehet e felől bizonyosat - amit mi tehetünk, az nem egyéb mint, hogy alázatosan reméljük, hogy üdvözülni fogunk.” Mennyire különbözik ettől az, amit Jézus és az apostolok mondtak: „*Aki én bennem hiszen: örök élete van annak.*” /Ján. 6: 47/. „*Aki én bennem hisz, ha meghal is, él.*” /Ján. 11: 25/.

„*Ezt írom néktek, fiacskáim, megbocsáttattak a ti vétkeitek az Ő nevéért!*” /I.Ján. 2: 12/. „*Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életre*”. /I.Ján. 3: 14/. Minden bűnösnek, aki a Jézus Krisztusban hisz, szükségszerűleg hinnie kell, hogy meg is mentetett. Az nagy elbizakodottság, ha valaki az élő Istennek szavában kételkedni merészel. „*Aki nem hisz az Istennek, hazuggá teszi őt*”. /I.Ján. 5: 10/; de aki hisz Jézusban, azé az Isten ígérete: „*üdvözülsz*”. /Ap.csel. 16: 31/.

X. Ez az útja az üdvözülésnek túl könnyű.

Sokan megbotránkoznak az evangélium egyszerűségén. Mikor az Istennek a Jézusról szóló evangéliumát az emberek elé tárjuk, a maga teljességében kifejtjük, hogy csak a Jézusban való hit üdvözít, nagyon könnyűnek látszik az út előttük. Hála Istennek, az üdvösség útja csakugyan nagyon könnyű.

De ha nagyon könnyű is a mi számunkra, nagyon nehéz volt Annak, aki által azt elérjük, aki a váltság munkáját értünk elvégezte, Jézus Krisztusnak.

Neki nem volt könnyű kigúnyoltatnia és kicsúfoltatnia ellenségeitől; neki nem volt könnyű megostoroztatva és megköpdöstetve megfeszíttetnie; neki nem volt könnyű lealáztatásában és szörnyű gyötrelmeiben az Istentől is elhagyattatnia; „*a mi vétkeinkért megsebesültetnie és bűneinkért megrontatnia.*” /Ézsaiás 55: 5/.

És ha könnyű is az út, de Istennek útja a bűnösök megmentésére. Ha ezen az úton nem, semmiképpen sem fogsz megmenekedni. „*Annak pedig, aki nem munkálkodik, hanem hisz Abban, aki megigazítja az istentelent, igazságul tulajdoníttatik a híte.*” /Róma 4: 5/.

XI. Nem tudom elhagyni a világ élvezeteit.

Ezt senki sem kívánja tőled. Nem kell, megmenttetésed előtt semmit elhagynod, Isten maga szabadít meg a bűn rabszolgaságától és hatalmától, épp úgy, mint a büntetésétől. Nem kaphatjuk az egyiket a másik nélkül; vagy mindent vagy semmit sem kapunk. Isten nem azt mondja a bűnösnek: Hagyd el a világ élvezeteit és gyönyöreit és azután fogok neked bocsánatot és békét ajándékozni. Az Ő útja ez: Fogadd Krisztust szívedbe és megszabadulsz a bűn hatalmától és büntetésétől.

Egy nő így szólt egyszer egy hívő férfihoz egy evangéliumi összejövetel végén: „*Isten most nemi akar engem megmenteni.*” Miért? „Mert elhatároztam, hogy a következő szerdán bálba megyek s csak ha erről lemondok, fogad Ő engem kegyelmébe.” Igyekeztek őt meggyőzni, hogy Isten ma kész őt magához fogadni, csak kérje az Ő kegyelmét. Most van a kellemes idő! „*Ma van az üdvösségnek napjai!*”

E szavak nem voltak hiábavalók! s alig kell még megjegyeznünk, hogy a hölgy a bálra nem ment el, mert - valami jobbat talált.

XII. Nem akarok szomorúvá lenni.

Sokan azt képzelik, hogy a keresztyének búsongók, folyton megnyúlt ábrázattal járnak. Ez az egyik legnagyobb és - félek – legelterjedtebb hazugság is, amit a Sátán a világban forgalomba hozott. Igazi, tartós boldogság a keresztyének része.

Szomorúság! Mit találhatunk az evangéliumban, ami szomorúságot okozhatna? Szomorúvá teszi-e az az embert, ha tudja, hogy bűnei megbocsáttak? Vagy az búsítja tán, hogy az örökkévalóságot az Úr Jézussal fogja majd dicsőségbért tölteni? Lehet-e kegyelmet nyert bűnös szomorú?

Az egyetlen, aki a földön boldog lehet, a keresztyén; egyedül csak ő, mert szabad a bűn láncaitól, a haláltól és az ítélettől. „*Boldog a Jahve, Isten népe,*” mondja az Írás. Boldog, mert Istenében többé nem félelmes bírót, hanem szerető, gondoskodó Atyát lát. És mindez Jézusért. Az Ő kimondhatatlan szeretete mindent megadhat. Ez a szeretet a keresztyént sohasem hagyja el. Minden lépésnél kíséri. Mily boldogság Jézus szeretetében elmerülni, tudni, hogy ettől a szeretettől soha semmi el nem szakaszthat! /Róma 8: 38-59/. Ez a szeretet oda is el fog kísélni, ahova más csak bűnei terhével megy: az Isten ítélőszéke elé. Óh tudjuk jól, hogy mi is sok vétkekkel jelenünk ott meg, de lesz valaki, kinek szeretete e sok vétket mind elfedezi: Jézus!

Ez a szeretet így folytonos, leírhatatlan örömek forrása!

Óh, ha lesz egy ének, mit tudok fenn,
Látva a nagy királyt szépségében,
Ez lesz az, örökké ezt éneklem:
„Mily csoda, hogy Jézus szeret engem!
Vidám vagyok, mert Jézus szeret,
Jézus szeret, Bizony, Jézus szeret!”

XIII. A keresztyének képmutatók.

Ez a mentséged arra, hogy a meghívást az Isten vendégségére ne fogadd el? Ha igen, nagyon silány. Ismersz egynéhány embert, kik azt állítják, hogy ők igaz keresztyének, pedig életmódjuk mutatja, hogy képmutatók. Bár valamely keresztyén közösséghez tartoznak, oly bűnöket követnek el, melyeket te és mások, kik „nem dicsekszenek folyton keresztyénségükkel,” el nem követnétek. Hajlandó vagy tehát mindenkit, aki keresztyénnek vallja magát, mint „pietistát”, képmutatót elítélni. Nem gondolod, hogy ez a következtetés nagyon esztelen?

A képmutatók olyan emberek, akik valaminek hirdetik magukat, pedig nem azok. Azok, kiktől te beszélsz, előadják, hogy ők keresztyének, pedig nem azok. Következik ebből, hogy mindenki, aki azt állítja, hogy megtért, képmutató? Épp olyan joggal mondhatnánk, hogy minden festő tolvaj, mert két festőt lopáson kaptak.

Az a tény, hogy némelyek mindenképp keresztyéneknek tüntetik fel magukat, mutatja, hogy a keresztyénség valami nagyon is jó dolog, mert értéktelent csak senki sem akar utánozni; s ha fel is tesszük, hogy némely igazi keresztyén viselkedése nem vág össze vallomásával - mit használ az teneked? Mentheted-e azzal magadat? Péter háromszoros megtagadását nem menthette azzal, hogy Júdás képmutató.

XIV. Annyi különféle tanácsot hallok.

Így panaszkodnak sokan: „Végre is nem tudom, mitévő legyek és mit higgyek. Ahány ember, annyiféle tanácsot hallok! Már egészen meg vagyok zavarodva emiatt!” Az emberek közül a legtöbben mindig kiváló egyéniségek véleményét szeretnék hallani. S ha ezek különbözőképp nyilatkoznak, teljesen megzavarodnak és nem tudják, mihez kezdjenek. Pedig az egyetlen igazi mérő-zsinór, amelyhez igazodnunk kell, az Isten Igéje. Szinte csoda, ha valaki elvész, holott az ige oly tisztán és világosan mutatja, melyik az üdvösség útja.

„*Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy senki, aki hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” /Ján. 3: 16/. „*Aki hisz Ő benne, el nem kárhozik.*” /Ján. 3: 18/.

Ezekből egész világos az út, melyet az Úr elénk szabott. **Az üdvösséget csak az Úr Jézus Krisztusban való hit által érhetjük el.**

Egy nő, aki sorvadás miatt már a halál szélén állt, aggódni kezdett lelke üdve felől. Többen, akikhez kérdést intézett, különbözőképp nyilatkoztak. egyik azt mondta: imádkozzon, - másik: jótékonyságot gyakoroljon stb. egyszer egy hívő keresztyén kereste fel; a nő megkérdezte: „Mi az ön nézete az üdvösség felől?” „Nekem nincs semmiféle nézetem,” válaszolta ez. A nő elcsodálkozott.

„Ön meglepettnek látszik,” mondta a vendég; aztán folytatta:

„Mit használna önnek egy halandó ember véleménye? Hanem én adhatok önnek valami jobbat: Isten nézetét.” - A beszélgetés eredménye az lett, hogy a nő kevéssel azután megtalálta a békességét, megtanulva, hogy erre a kérdésre: „Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?” igen egyszerű a felelet: „*Higyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj!*”

XV. Hogy menjek Krisztushoz?

Sokaknak ez is nehézséget okoz. Hogy mehetek én a láthatatlan Krisztushoz? Skóciában egy juhász, ki igen aggódott lelke üdvéért, megkérdezett egy lelkészt, mit értsen ez alatt: Krisztushoz menni. „Ön nagyon komoly és szép prédikációt tartott, melyben intett: „Jöjjetek Jézushoz!” De én úgy éreztem magamat, mintha ama egész idő alatt csalánon ülnék, mert ön nem mondta meg, hogy miként menjünk Hozzá. Talán adhatna erről felvilágosítást?

„Képes ön *repülni* Hozzá? - kérdezte a lelkész - Nem, az lehetetlen. Képes a lábán odamenni? - Nem. A lelkész erre elmagyarázta, hogy Krisztus ugyan a mennyben van, de itt a földön is mindenütt velünk van. Erős, forró szeretettel tekint reánk és meg akar minket menteni. Nekünk nem testtel, hanem lelkünkkel és szívünkkel kell hozzá közelednünk, - más szavakkal: egyszerűen csak hinnünk Abban, aki meghalt, hogy örök életet nyerjünk. „Csak ennyi? Ilyen egyszerű? Most már értem mondja a juhász és vígan ment útjára.

Hát *te* Hozzá mentél-e már, kedves olvasóm? Látod, mily egyszerű dolog keresztyénné lenni! Óh, siess ma Hozzá, ha még Övé nem vagy! Add át Neki szívedet és az Övé leszel.

XVI. Elhiszem, amit a Biblia mond.

De tudod-e egész bizonyosan, hogy megmenekültél? Ha nem, a te hited nem igazi hit. Híhatsz a bibliában, híheted, hogy mindaz, amit a keresztyénség tanít, igaz és lehetsz amellet halott az Isten országára nézve. Mondhatod azt, hogy Jézus Isten és mégis mehetsz kárhozatra. Hiszen mindezt az démonok is hiszik. Az démonok hiszik, hogy az Isten egy és rettegnék Tőle. /Jakab 2: 19/.

A keresztyénség nem arra helyezi a fő hangsúlyt, hogy mit higgyünk, hanem arra, hogy kiben higgyünk. A hitvallások senkit meg nem mente-

nek. Tudhatod a Kátét elejétől végig, híheted elejétől végig, de ez nem fog üdvözíteni. Egy üdvözít: Jézus! Ne Jézusról higgy valamit, hanem Jézusban higgy! Bízd reá magadat. Hidd el, hogy Ő a legjobb úton, a leghelyesebb cél felé vezet téged; hidd el, hogy Ő kész is erre; hidd el, hogy a magad, és más emberek bölcsessége meg nem adhatja neked a helyes világosságot még a földi élet kérdéseiben sem, és hogy egyedül Ő az, akiben bízatsz; hidd el hogyha Ő nem volna, téged semmi sem menthetne meg a kárhozattól, de mivel Ő van, most már semmi másra szükséged nem lehet. és hidd el mindezt úgy, hogy ne legyen többé pusztán tan reád nézve, hanem szívedbe beleírt, életedbe beleültetett drága igazság. Hidd el úgy, hogy kész légy egész életfelfogásodat, élet berendezkedésedet, minden viszonyodat felforgatni, régi vágyaidról, régi reményidről, régi terveidről lemondani, minden rossz barátoddal szakítani, minden ellenségeddel kibékülni, - szóval az egész világ számára megfeszítettni, hogy ezután az is megfeszítessék a te számodra, csak azért, hogy Jézus lehessen minden, az egyedüli Úr és Király életedben. Ha így hiszel, akkor biztos lehetsz, hogy sem e földön, sem a másvilágon semmi a legkevesebb kárt sem okozhatja neked, egyetlen esemény sem történhet kedvezőtlenül rád nézve, ösellenséged hatalmat rajtad nem vehet, mert megtérésed pillanatától kezdve többé *„sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem lesz képes elszakítani az Isten szeretetétől, mely a Krisztus Jézusban van.”*/Róma 8: 38-39/.

Akarsz-e így hinni? Akarsz-e mindent elhagyni, hogy a Krisztusé lehess? Ha nem, más hittel az üdvösséget meg nem szerezheted!

XVII. Oly nehéz keresztyénné lenni.

Ha ezt hiszed, nagyon tévedsz. Talán visszariadsz mind attól, amit az előbbi pontban mondtunk. Te így nem tudod magad átadni Jézusnak sohasem; a te hited nem lehet soha oly erős, hogy a világot ily mértékben el tudd hagyni. Talán már arra is gondoltál, hogy a keresztyénség nem neked, hanem erősebb akaratú embereknek való. Óh, sokan vannak olyanok, akik, mikor a Mester szívük ajtaján kopogtat, magukra néznek, megpillantják magukban a sok erőtlenséget és visszariadnak:

Jézusra - ne magadra nézz, szeretett hallgatóm? Én elhiszem, hogy a felsoroltakra nem vagy képes. Az volna baj, ha még mindig a magad erejében bízna! De ne hidd, hogy mindezt neked kell megvalósítanod. Ezt te nem is tudnád, erre csak Jézus képes. De Ő képes reá! És akarja is! Neked nincs egyéb dolgod, minthogy ezt megengedjed. A feltétel csak az, hogy te: kész légy mind arra, amit Ő akar. Te mondj csak ennyit: „*Jöjj Uram és végezd!*” És Ő jönni fog és elvégzi. A keresztyén magában gyöngye, gyámoltalan. **Az Úr erős** és a keresztyén csak bízik Benne. Nem ő maga igyekszik megmaradni az Úr mellett, hanem tudja, hogy az Úr fogja őt megtartani. De eggyel határozottan szakít. Azzal, hogy ő maga tegyen valamit. Tisztában van vele, hogy amely pillanatban a maga fejével kezd gondolkodni, a maga erején járni s megszűnik mindent az Úrra bízni, az Úrtól várni, abban a pillanatban a Sátán kezébe és kísértéseibe esik. Talán így szólsz: „Már többször próbáltam keresztyénné lenni és sohasem sikerült!” Látod, éppen ez volt a baj, hogy magad próbáltad meg. Tanulj az eddigi hasztalan próbálkozásokból. Most bízzál mindent az Úrra! Te kérd csak őt és hidd, hogy Jézusért az Atya minden bűnödöt megbocsátotta. És minden sikerülni fog.

XVIII. Nagyon bűnös vagyok.

Sokaknál halljuk ezt a kifogást is. Oly nagyok bűneik, mint mondják, hogy Isten úgysem bocsáthatja meg őket. Ezért Jézust sem akarják elfogadni. Az rettenetes, mikor valaki komolyan hiszi ezt Júdás hitte.

Azt gondolta, arra nincs már bocsánat, amit ő tett. Elkövette a legnagyobb bűnt, amit ember elkövethet. Vad kétségbeesésében öngyilkos lett. Pedig, ha hittel leborult volna a Megváltó lábához, bocsánatot nyert volna; Isten soha többet szemére nem hányt volna bűnét. Az Isten szeretete és irgalma mindent megbocsát. Jézus minden bűnünket magára vette s értük megszenvedett. Nincs bűn, amit Isten meg nem bocsátana. Honnan van mégis, hogy ez a nagy irgalom nem törülheti el mindenki vétékét? Oka, hogy az emberek nem akarnak Jézusban hinni. Oh, ha ez a hitetlenség nem ülne ott a szívekben! Hány feldúlt lélek választaná az öngyilkosság helyett Jézus szeretetét! Szeretett olvasóm ne engedd, hogy a Sátán elámítson gonosz hazugságaival. Jöjj Jézushoz!

Ha bűnöd olyan volna, mint a veres posztó, Ő megbocsát, Ő fehérre mos! /Jeremiás 1: 18/.

De sokan hamis alázatoskodással hivatkoznak nagy bűneikre, azért, hogy takargassák a bűnhöz való ragaszkodásukat. Nem az akadályozza Jézushoz való jövetelüket, hogy bűneik nagyok, hanem az, hogy szeretik és nem akarják elhagyni őket. Tudják, hogy bűnösök, tudják, hogy meg kellene változniuk, de nem akarnak. S hogy mentegessék magukat, meghazudtolják az Istent, azt mondva, hogy az ő bűneiket Isten úgy sem bocsáthatja meg. „Megtörténhetik, hogy e könnyelmű viselkedésük által bele jutnak abba a bűnbe, melyről Jézus csakugyan azt mondta, hogy sem a földön, sem az égben meg nem bocsáttatik. /Máté. 12: 32/. Ez a Szent Szellem ellen való bűn. A Szent Szellem ellen való bűnt az követi el, aki tudatosan eltaszítja magától az Isten felajánlott kegyelmét. Mi nem tudunk Bűneiktől megválni s a kárhozatot a magunk erején elkerülni.

Isten felajánlja erre a Jézus váltsága által a Szent Szellem erejét. Ha ezt valaki nem fogadja el, maga csukja be maga előtt a menny ajtaját. Az ilyenek számára sem földön, sem égben nem lehet bocsánat. Nem azért, mintha Isten nem volna kész korábbi bűnös életükről teljesen megfélekezni. Hiszen ezt Ő felajánlotta. Hanem azért, mert az ilyenek eldobták maguktól az üdvösségnek egyetlen útját, az Istennek a Jézus Krisztusban megjelent kegyelmét. Kedves olvasóm, nem indultál-e te is ezen az úton?

XIX. Mindig hittem Jézusban és azért mégsem tudom, vajon üdvözülök-e.

Nagy tévedés, mikor üdvösségünket attól tesszük függővé, amit mi **magunk** gondolunk. *Senki* sincs az emberek között, aki mindig hitt volna: Jézusban. Sok mindent híhattél te eddig, de *Benne* nem híhattél. Ha ez így lett volna, akkor most boldog volnál. De mit is hittél tulajdonképpen Jézusról? „Hiszem, hogy a golgotán a bűnökért szenvedett.” Ez a hit még semmit nem használ te neked. Hiszed-e, hogy *te érted* szenvedett, a te bűneidért ontotta vérért? Ha ezt hinnéd, nem félnél többé Isten elé lépni és Isten ígéjéből tudnád, hogy örök életed van és bűneid miatt sohasem kerülsz ítéletre. Lehetetlen Jézus Krisztusban hinni anélkül, hogy meg ne volnál; mentve, mert bűneinek bocsánatát veszi az Ő neve által minden, aki hiszen Ő benne. /Ap.csel. 10: 43/.

„És mindazokból, amikből a Mózes törvénye által meg nem igazulhattok, ez által mind, valaki hiszen, megigazul.” /Ap.csel. 13: 39/.

„Bizony, bizony, mondom nektek, aki én bennem hiszen, örök élete legyen annak.” /Ján. 6: 43/. Látod tehát, hogy aki valóban hisz az Úr Jézusban, megnyeri azt a bizonyosságot Istentől, hogy megmentetett.

XX. Az üdvösséget csak lassan lehet megszerezni.

A Filippii börtönőr amaz emlékezetes Éjszakának Esze, ugyanabban az órájában, melyben ezt kérdezte: „*Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?*” megtért és alámerítkezett. S még azt is megjegyezve találjuk, hogy „*örvendezett egész házanépével azon, hogy hívővé lett.*” Egy és ugyanabban az órában lett az egész háznép hívővé, mentetett meg és keresztelkedett meg. Nem igaz tehát, hogy az üdvösséget csak lassan lehet megszerezni. Az Írás világosan mutatja, hogy azok, kik az Újtestamentumban említettek, mihelyt hittek, meg is mentettek. Sokan azt hiszik, hogy a megtérés fokként kifejlődő dolog, mely sok időt és komoly imádkozást igényel. Mennyi időre van szüksége egy gyermeknek, hogy higgye, amit atyja mond?

Egy pillanatra. Amely pillanatban hittel föltekintesz Jézusra, úgy, mint ki érted szenvedett és halt meg: már megmentettél.

XXI. Nem kell-e nekünk is munkálnunk üdvösségünket.

Kereső és közönyös bűnösök egyaránt fölvetik e kérdést. Sokan kérdezik: „Nincs-e a Bibliában is: *Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket!* /Fil. 2: 12/. Hogy egyeztethető ez össze azzal az állítással, hogy csak hinnünk kell az üdvösség megszerzésére?

„Mikor azt kérded: *Nincs-e megírva, hogy munkálkodnunk kell?*” kire gondolsz te akkor? Mindenkire, megtért és meg nem tért emberekre egyaránt? Üsd fel Bibliádat és lásd meg magad, kikhez intézte e levelet az apostol: /Fil. 1: 1/ „*A Krisztus Jézusban való szenteknek Filippiben, mindnyájuknak a püspökökkel és diakónusokkal egyben.*” Ezeknek már nem kellett *reménykedni* az üdvösségben, mert az az övék volt. Csak meg kellett valósítaniok, amit Isten nekik adott és elkerülniük, ami igaz boldogságukat megzavarhatta.

E hely teljességgel nem vonatkozik hitetlenekre, ezek vétkeikben és bűneikben meghaltak lévén, egyáltalában nem képesek üdvösségük munkálására. Különbözik pedig az Írás világosan mondja: *„Kegyelemből tartattatok meg hit által... nem cselekedetekből, hogy senki se kérkedjék. /Efézus 2: 8-9/.*

XXII. Nem kell-e imádkoznom azért, hogy üdvözüljek?

Sehol sem olvassuk az Írásban, hogy az üdvösség imádság útján volna elérhető. Ellenkezőleg nyomatékosan hangsúlyozva találjuk, hogy a bűnösök nem saját cselekvéseik alapján mentettek meg, hanem csak egyetlenegy úton, nevezetesen a Krisztus elvégzett áldozatában való hit által. Azt mondta vajon az Úr Nikodémusnak: „Imádkozzál és megmentetel?” Nem, hanem ezt: *„Az Isten... a Fiút adá, hogy senki, aki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök életet vegyen.” /Ján. 3: 16/.* Pál felelete is erre a kérdésre: *„Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?”* így hangzott: *„Imádkozzál buzgón bocsánatért és megtartatól?”*

Nem, hanem így felelt: *„Higyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj!”* /Ap.csel. 16: 31/. Nem szükséges tehát Istent üdvösségedért kérned, mert Ő maga ajánlja azt föl most ebben a pillanatban /I.Kor. 54: 20/.

Ha azt várod, hogy imádságod által mentetel meg, megcsalod magadat, mert az ugyan egy lépéssel sem visz közelebb téged az éghez. Hogy is merészelsz imádsággal fordulni Istenhez addig, míg nem hiszel Neki s abba a rémítő bűnbe esel, hogy *„Őt hazuggá teszed”* /Ján. 5: 10-11/.

Ahelyett, hogy folytatnád imádkozásodat üdvösségedért, nyújtsd ki e pillanatban hited karját és fogadd el Istennek az átszögeezett Jézus Krisztusban feléd nyújtott ajándékát. *„Isten ajándéka az örök élet”* /Róm. 6: 23/. *„Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen”* /Jelenések 22: 17/.

XXIII. Ha megteszem a magamét, Isten is megteszi a magáét.

Egy igaz keresztyén, ki Anglia keleti részében élt, szokta mondogatni, hogy 42 évre volt szükséges, hogy három dolgot megtanuljon:

1. Hogy semmit sem tehet üdvösségéért;
2. Hogy Isten nem kívánja, hogy valamit tegyen, ...
3. és hogy Krisztus mindent elvégzett helyette.

Ha ezt a három dolgot megtanulod, akkor sohasem fogsz többé a magad feladatáról beszélni. A „te feladatod egyszerűen elismerni, hogy gyámoltalan bűnös vagy, kárhozatra érdemes és nem vagy képes a legcsekélyebbet sem megtenni magadért. A „te feladatod elhagyni azt a gondolatot, hogy a magad cselekedetei által üdvözülhetsz. A te feladatod hinni, hogy Jézus mindent megtett, amire szükség volt; hogy a megváltás munkáját befejezte és a váltságdíjat a maga drága vérével lefizette. Amely pillanatban megszűnsz a saját cselekedeteid által keresni az üdvösséget és hiszel az Úr Jézusban, aki mindent megtett és mindent lefizetett, abban a pillanatban Isten gyermeke, a mennyei dicsőség örököse és Krisztus örökostársa leszel. /Róma 9: 17/.

Ha Isten megelégszik a Krisztus végbevitt áldozatával, tenéked is meg kell elégedned azzal.

XXIV. Az én bűnömért nekem kell szenvednem.

Tegyük fel, hogy valamely elkövetett vétkeért fogságra volnál ítélve. De tetszésedre volna bízva a büntetést akár pénzzel is lefizetni. Egy jó barátod kifizetné az összeget s a nyugtatványt elhozná neked. Félnél-e még továbbra is a fogságtól? - Nem. Miért? „Mert a váltságdíj le volna fizetve”.

Lásd, ugyanez az eset a Jézus vállságánál. Ami lehetséges a földi igazságszolgáltatásban is csak az történt meg az isteni igazságszolgáltatásban. Halálra voltunk ítélve. Jött Jézus. Büntetésünket lefizette halálával. Az Isten e váltsággal megelegetett.

Ha úgy gondolkodol, hogy bünödért neked kell megszenvedned, akkor nincs szükséged az Isten irgalmára. Ha pedig az Ó irgalmára számítasz, akkor meg kell válnod attól a gondolattól, hogy valamit te tégy. **Vagy az Ó irgalma, vagy a te cselekedeted.** Láthatod tehát, hogy ez a gondolat: „az én bünömért nekem kell szenvednem” ellenkezik azzal, hogy ez Isten irgalmára támaszkodjál. Éppen ez az Istennek irgalma, hogy megszabadított bennünket attól, amitől a magunk erején meg nem menekülhattunk volna: **bűneink büntetésétől.**

S adhatta volna-e Isten irgalmát nekünk úgy, hogy ez igazságosságának ment volna rovására? Az Isten igazságának elégtétel kellett. Az Isten csak úgy gyakorolhatott irgalmat, ha egyszermind leszáll mennyei otthonából, emberi köntösünket veszi föl s bűneink büntetését szenvedni el. *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy senki, aki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök életet vegyen.”*

XXV. Nem eleget vezekeltem.

Mit értesz ez alatt?

„Nem eleget szenvedtem bűneimért.”

És ha sokkal szomorúbb volnál, Isten vajon készebb volna megmenteni mint most?

„Úgy gondolom.” Nos akkor nagyon tévedsz.

Az üdvösséghez megtérés szükséges és semmi egyéb. Krisztus mindezt elvégzett helyettünk. Nekünk csak el kell fogadunk az általa szerzett kegyelmet, azaz magunkat az Istennek felajánlanunk, rendelkezésre bocsátanunk. És ez nem egyéb, mint a megtérés.

A megtérés tulajdonképpen gondolkozásod megváltozása. Eddig, ha volt is rajtad valami vallásos máz, de általában Isten nélkül éltél. Isten nélkül rendezted be egész életedet, úgy, mint az emberek általában; gondolataid erre a világra voltak irányítva s céljaidat ama 60-80 év határán innen tűzted ki, melyet itt a földön fogsz eltölteni. Most megtérsz. Látóköröd egyszerre kiszélesül. Ama 60-80 év csekély tartama eltűnik az örökkévalóság mellett. Céljaid megváltoznak. Gondolataidat az örökkévalóság foglalja el. Nem élsz többet a földnek. Egy más haza polgárává lettél. Istené vagy és egész életedet az Isten akarata szerint rendezed be. Gondolkozásod tehát egész más lesz, mint azelőtt. Elüt a többi ember gondolkozásától, amiért gúnyolni is fognak.

Ez a megtérés. Lehet, hogy mindez fájdalommal fog járni. Hisz' régi életedtől, régi céljaidtól, örömeidtől, vágyaidtól kell elszakadnod azért, mert jobbat ismertél meg. De hogyha fájdalommal jár is e szakadás, jegyezd meg: tenéked egyáltalában nem kell „vezekelned” üdvösségedért. Sőt örvendened kell, mint ahogy a megtért tékozló fiút is vendégséggel fogadta Atyja.

Sokan hiszik azt is, hogy nekik előbb sokat kell szoronganiuk bűneik miatt, mielőtt Isten bocsánatát nyerik. De ezek is csak hiú gondolatok. Abból fakadnak, hogy az ember sehogy sem akar megelégedni a Krisztus teljes váltságával, hanem ahhoz mindenképpen hozzá akar tenni. Pedig az Isten kegyelme ingyen áll rendelkezésünkre.

Egy nőt megkérdeztek egyszer, hogy miként gázolt keresztül - John Bunyan: „Zarándok útja”-ban említett csüggedés mocsarán. „*Sehogy sem*”, mondta a nő. Én egyenesen a kereszthez mentem.

XXVI. Nem vagyok képes Istent szeretni.

„Egy Hölgy igen: nyugtalan volt lelke üdvössége felől.

Imádkozott és teljes erejével azon volt, hogy Isten szeresse, hogy így bűnei bocsánatát kapja. De úgy látszott, hogy hiába volt minden, szíve mindjobban megkeményedett.

Abban az időben evangéliumi összejöveteleket kezdtek tartani a vidéken s a prédikátor ezt mondta egy este: „Sok ember képzelem, hogy Isten azt kívánja tőle, hogy Szeresse Őt, mielőtt meg volna mentve. De a drága igazság így hangzik: *Ő szeretett minket először.*”

Abban áll a szeretet, nem hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket és elküldötte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. /I.Ján. 4: 10/.

Abban a pillanatban, mikor a hölgy hallotta, hogy Isten engesztelő áldozatul küldte Jézust bűneinkért, szívét béke és öröm töltötte el és szeretnie kellett Őt, ki oly sokat tett érte. Megkíséreted te is szeretni Istent, hogy azáltal megmentessél? Ha így van, úgy hagyj föl vele.

Az igaz, hogy szeretned kellene Istent, de amíg meg nem térsz, nem lesz erőd hozzá. De nézz az Ő szeretetére te irántad és képes leszel ezt mondani: „Szeretjük Őt, mert Ő szeretett minket először. /I.Ján. 4: 19/.

XXVII. Nem tudok megmaradni a keresztyénségben.

Némelyek ezt is mondják.

„Gyakran megpróbáltam már keresztyénné lenni, de sohasem sikerült. Néha úgy gondoltam, hogy már megtértem, de nemsokára eltűnt ismét minden boldog érzés és oly rossz voltam, mint azelőtt. Így aztán nincs célja, hogy keresztyénnek valljam magamat.”

Kedves barátom! Ne okozzon ez neked gondot, hogy vajon meg tudsz-e maradni a keresztyénségben, vagy nem. A te részedről semmi

egyéb nem szükséges, minthogy higgy az Úr Jézus Krisztusban és mihelyt ezt teszed, tiéd az örökélet /Ján. 3: 36/ és a bizonyosság, hogy soha többé el nem veszhetsz. /Ján. 10: 28/.

Ami a te azutáni életedet illeti, hogy megtértél, tudd meg, hogy ugyanaz a Megváltó, aki megmentett téged a jövő haragtól, meg fog menteni a bűn mindennapi kísértéseiből - is, hogy megőriztessél megdicsőíttetésedre. De ne kívánj mindent rögtön. Isten ki nem vághat belőled: egyszerre minden bűnt. Ha ezt tenné, szíved teljesen összetörne. Ne félj! Ha a Krisztusé vagy, Ő lassanként teljes diadalra fog jutni szívedben. Krisztus *„hatalmas téged megóvni az elbotlásból.”* /Júd. 2: 4/. *„Mert én vagyok a te urad Istened, ki a te jobbkezedet fogom, és ki ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!”* /Ézsaiás 41: 13/.

XXVIII. Nem érzek semmi változást.

Természetes, hogy nem. Hogy is volna az lehetséges, míg te a magad érzelmeivel vagy elfoglalva Istennek irántad való szeretete helyett. Ha továbbra is hideg, békétlen szívedbe tekintesz, úgy még vígasztalanabb leszel. Ott csak hidegséget és keménységet fogsz találni; látni fogod nagy hiányodat a szeretetben, bűnbánatban és hitben. S ez még boldogtalanabbá tesz.

A békét nem úgy fogod megtalálni, hogy azt ő egyszerre csak szívedben látod, hanem csak akkor, először, amikor hittel föltekintesz Arra, aki érted oly sokat szenvedett. Ne foglalkozzál hát, kérlek, a magad érzelmeivel, hanem tekints Jézusra. Az Ő szeretete a te hideg szívedet is szeretettel és békével töltheti meg.

XXIX. Nem érzem, hogy megvagyok mentve.

Luther Márton, az ördöggel vívott harcaiban egyszer megkérdezte az ösellenség, hogy vajon érzi-e bűnei megbocsáttattak. „Nem,” felelte a nagy reformátor, „nem érzem, de *tudom*, hogy így van, mert Isten az Ő igéjében mondta”. Vajon az az ember, akinek tartozását barátja lefizette érzi-e, hogy a tartozás ki van fizetve? Nem érzi, hanem tudja! Te is, kedves olvasóm, nem érezheted, hogy megmentettél. Ezt hinned, tudnod kell.

Mondd azt, amit az a fiatal ember, ki megtérése éjszakáján, az Istenben békét találva, így szólt: „Isten maga mondja, hogy megmentettem és azért annak igaznak kell lennie”. Ne várj rendkívüli, sohasem tapasztalt érzelmeket megtérésedkor, hanem hidd egyszerűen, hogy Isten a Jézus érdeméért megbocsátotta bűneidet.

„Nem érzem, hogy meg vagyok mentve. - Én sem! De Isten maga mondta, hogy aki Ő benne hisz, örök élete van annak. /Ján. 6: 47/. s mivel Ő nem hazudhat, ennek igaznak is kell lennie. Én hiszek Jézusban és ezért tudom, hogy üdvözülni fogok.

XXX. Van még elég időm megtérni.

Engedd meg, kedves olvasóm, hogy végül egy kérdést intézzek hozzád: Meg vagy-e már mentve? „Szándékom van rá; de egyáltalában nem kell még sietnem vele.” Mit?! Nem kell sietned? És a halál az ajtód előtt van! A gyilkos, aki menekül, tudja, hogy üldözői nyomában vannak. Ha egyszer megkérdeztetted, miért vetted meg Isten kegyelmét, miért hanyagoltad el Isten szabadítását, mit fogsz felelni? Kérlek teljes komolysággal, ne hagyd, hogy a Sátán hamis biztonság érzetével elaltasson. Az idő rövid, az örökkévalóság közel. Bűneidért még rajtad az Isten haragja. Akarsz, tudsz, merészelsz egy percig is megmentetlenül maradni? „*Most*” van az Isten napja, „*Holnap*” lehet, hogy már

késő lesz. Az Isten haragjának szörnyű vihara zúg már fölötted és ha a mostani állapotodban maradsz, lehet, hogy nemsokára e hangot kell hallanod az égből: „*Bolond, ez éjjel megkívánják lelkedet te tőled*”. /Luk. 12: 20/. Ne tétovázz egy pillanatig sem! Ha megtérsz, nem kell nyugtalankodnod többé jövőd miatt. Az, aki a szegény bűnösöket megmenti, azt is megígérte, hogy megőrzi őket; és mikor Jézust hit által elfogadod, Ő megadja azt az erőt, amellyel a bűnt, a régi Én-t, és a Sátánt legyőzheted, az erőt, amellyel Érte élhetsz, ki meghalt te érted.

Élted rövid, élted rövid,

Élted rövid, élted rövid,
Feléd a nagy öröklét int;
Hadd intselek hát, drága lélek,
Ó, halld meg, mit neked beszélek,
Élted rövid, élted rövid,
Feléd a nagy öröklét int!

Ne késsél hát, ne késsél hát,
Ragadd meg azt, mit Isten ad!
Óh, értsd meg jól, mit nyújt Ő neked:
Bocsánatot és üdvösséget.
Ne késsél hát, ne késsél hát,
Ragadd meg azt, mit Isten ad!

Nyújtsd hát kezed, nyújtsd hát kezed,
Jézus a menny felé vezet;
Engedd, hogy Ő jól megragadjon,
Ne kívánd, hogy magadra hagyjon,
Nyújtsd hát kezed, nyújtsd hát kezed,
Jézus a menny felé vezet.

Fogadd el Őt, fogadd el Őt,
Meváltód Ő, Üdvözítőd,
Szíve oly híven lángol érted,
Add át magad, s boldog lesz élted.
Fogadd el Őt, fogadd el Őt,
Meváltó Ő, Üdvözítőd.

Hallám, Jézus, vigasz szavad...

Hallám, Jézus, vigasz szavad
„Jöjj hozzám és pihenj
Pihend ki fáradalmaidat,
Pihend ki keblemen!”
Siettem és hozzá menék,
Agyonkínozva én,
S vigaszt és menhelyet lelek
A Jézus kebelén.

Az Úr szava hangzott felém:
„Kinek kell napsugár?
Tekints reám és égi fény
Ragyog az éj után!”
S én meghallom, Jézus, szavad,
Te lettél napom,
Ki éjjel is világot ad,
S fényt áraszt utamon.

TARTALOMJEGYZÉK!

Oldal

Kérlek, ments ki engemet	4
I. Soha semmi rosszat sem tettem	5
II. Új lapra akarok nyitni életem könyvében	6
III. Ha valaki oly jól cselekszik, ahogy tud: üdvözl	7
IV. Mindenki üdvözl, aki őszintén hisz	7
V. Az emberek mást mondanak	8
VI. Nem érzem szükségét a megtérésnek	9
VII. Hát a jó cselekedetek érvénytelenek Isten előtt?	10
VIII. Isten kegyelmes, megbocsátja bűnömet	11
IX. Senki sem tudhatja, hogy üdvözl-e	12
X. Ez az útja az üdvözlésnek túl könnyű	13
XI. Nem tudom elhagyni a világ élvezeteit	13
XII. Nem akarok szomorúvá lenni	14
XIII. A keresztyének képmutatók	15
XIV. Annyi különféle tanácsot hallok	16
XV. Hogy menjek Krisztushoz?	17
XVI. Elhiszem, amit a Biblia mond	17
XVII. Oly nehéz keresztyénné lenni	19
XVIII. Nagyon bűnös vagyok	20
XIX. Mindig hittem Jézusban és azért mégsem tudom vajon üdvözlők-e?	21
XX. Az üdvösséget csak lassan lehet megszerezni?	22
XXI. Nem kell-e nekünk is munkálnunk üdvösségünket?	22
XXII. Nem kell-e imádkoznom azért, üdvözljek?	23
XXIII. Ha megteszem a magamét, Isten is megteszi a magáét	24
XXIV. Az én bűnömért nekem kell szenvednem	24
XXV. Nem eleget vezekeltem	25
XXVI. Nem vagyok képes Istent szeretni	27
XXVI. Nem tudok megmaradni a keresztyénségben	27
XXVIII. Nem érzek semmi változást	28
XXIX. Nem érzem, hogy meg vagyok mentve	29
XXX. Van még elég időm megtérni	29

BETHÁNIA

iratterjesztése

Nagy választékban raktáron tart
és szállít Bibliákat és bibliarészeket
énekeskönyveket, rövidebb, hosszabb
keresztyén elbeszéléseket, gyermek íratokat.
belmissziói és külmissziói műveket,
bibliai mondások írólap formában és falitáblákat.
keresztyén tárgyú festményeket.

A postaköltséget és csomagolást vidéki
rendelőinknek felszámítjuk!

Viszonteladók engedményt kapnak.

Bethánia Egylet könyvnyomdája. Budapest, Gyulai Pál utca 9.